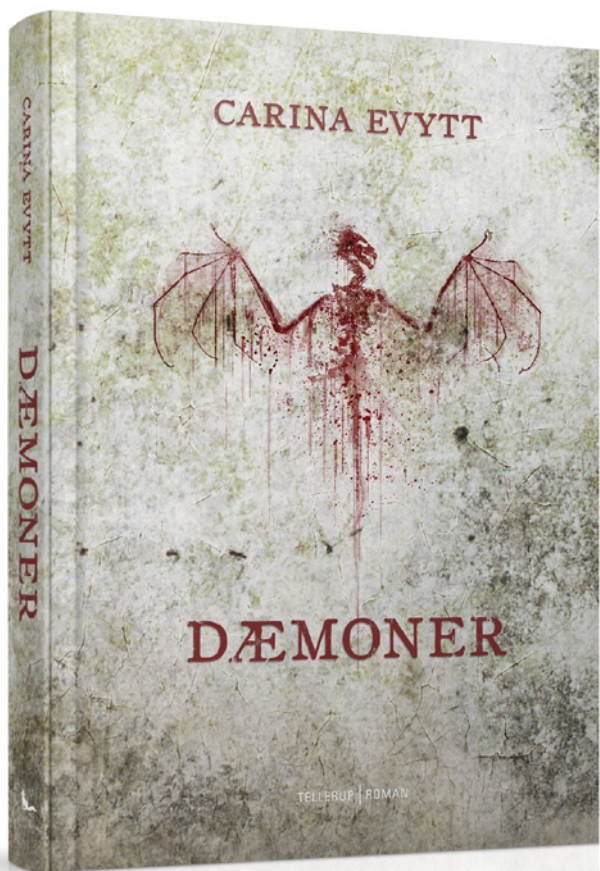

LÆS STARTEN AF ...

DÆMONER

Prolog

Jannick smed sin knallert i indkørslen og havde netop fået styrthjelman af, da skingre pigeskrig inde fra huset fik ham til at stivne.

„Mor! Far! FAR, NEJ! *Mor!*“

Ria!

Kulde bredte sig gennem ham, og et øjeblik føltes hans ben bløde og usikre. Så fik han atter kontrol over dem og satte i løb mod døren.

Låst.

Jannick rodede i bukselommen, men nøglen havde filtret sig ind i en løs tråd, og hans rystende fingre kunne ikke få den fri. Nye skrig, nu af smerte og uden forståelige ord, fik ham til at opgive nøglen og kaste sig mod døren, men efter et par forgæves forsøg måtte han indse at han hverken var tung eller stærk nok til at bryde den op.

„*Jannick!*“

Han løb hen til køkkenvinduet, hamrede en albue gennem ruden og kravlede ind uden at ænse glasskårene der borede sig ind i hans hænder og knæ. Skrigene blev til en opgivende gråd, og nu kunne Jannick også høre sin fars stemme. Den lød sært messende.

Lemmen til kælderen stod åben, og det var dernedefra lydene kom. Jannick tumlede ned fra køkkenbordet, landede hårdt på den ene hofte og fortsatte kravlende over gulvet, mens forestillinger om hvad han ville finde, fór gennem hans hoved. Det ene billede var mere rædselsmættet end det forrige, og helst var han flygtet ud af huset igen, men lillesøsterens gråd drev ham videre.

Han havde så meget fart på at han var ved at fortsætte på hovedet ned ad stigen, men han nåede at bremse med hænderne på hullets modsatte kant. Mens han stadig kæmpede med at få trukket overkrop-

DÆMONER

pen tilbage på køkkengulvet, flakkede hans blik rundt i kælderen for at få øje på forældrene og Ria.

Hans mor lå sammenkrøben et par skridt fra stigen. Hendes hvide bluse var dækket af store røde plamager, og håret var en klistret masse der dækkede ansigtet, så han ikke kunne se om hun var i live. Jannick udstødte et hulk og forsøgte at vriste blikket fra hende, men hans øjne nægtede at slippe den livløse skikkelse.

„Jannick! Jannick, pas på!“

Rias stemme vækkede ham, og da han drejede hovedet efter hende, så han sin far vende sig og gengælde hans blik. Eller det der *havde* været hans far. Nu var de engang så kærlige øjne rødsprængte og fulde af fanatisk mordlyst. Hans nøgne, bemalede overkrop var oversprøjtet med blod, og i hånden holdt han en daggert hvis blad glinsede rødt i skæret fra utallige stearinlys.

Jannick trak sig hurtigt væk fra lemmen, kom på benene og løb op ad trappen til forældrenes soveværelse. Han smækkede døren indefra og anstrengte sin hørelse til det yderste for at lytte efter trin på trappen, mens han ledte febrilsk under dobbeltsengen. Det føltes som en evighed før hans hånd strejfede køligt metal, og han kunne lukke fingrene om løbet på sin fars jagtriffel. Patronerne lå i kassen i bunden af klædeskabet, og til hans lettelse var kassen ikke låst.

Adrenalinet pumpede i kroppen, og han tabte de første patroner på gulvet, men endelig lykkedes det ham at få placeret to patroner i løbene. Han åbnede døren med et ryk, og da gangen var tom, styrtede han ned i køkkenet igen.

Lemmen til kælderen stod stadig åben, og hans fars stemme mensesede igen dernedefra, som om ... *skabningen* ... dernede havde glemt alt om Jannick, så snart han var uden for synsvidde.

Jannick mavede sig frem til lugen og vovede at kigge ned. Hans mor havde ikke rørt sig, far-væsnet stod med ryggen til, og Ria ...

Hun er død. Du kom for sent, men du kan stadig redde dig selv.

Jannick rystede på hovedet, knugede hårdere om riffen og lod sig falde ned i kælderen.

Far-væsnet snurrede rundt med daggerten løftet. Jannick lukkede øjnene og affyrede begge riflens løb.

DÆMONER

1

Rikke Lergård var enogtrediv, og både hendes påklædning og udstråling var som en eksplosion af farver der, selv her i cafeteriet på Hillerød sygehus, udløste adskillige venlige smil fra folk omkring hende.

Rikke gengældte smilene, købte to kopper kaffe og smed et par pakker sukker og fløde på bakken, inden hun balancerede hen til et tomt bord i et hjørne. Her satte hun sig med ryggen mod lokalet, men vendte sig sidelæns på stolen, så hun kunne holde øje med hvem der kom ind ad den brede karruseldør i forhallen. Med et udtryk af væmmelse åbnede hun den første pakke sukker og tømte indholdet i den ene kop kaffe som hun anbragte på pladsen over for sig, på sikker afstand af sine smagsløg. Det var hende en gåde hvorfor nogen mennesker ønskede at forurene en så guddommelig drik som kaffe, men det var nu engang sådan Izzy foretrak det, og det var for Izzys skyld at hun var her.

Igen.

Rikke fik en klump i halsen. Hun havde kendt Izzy siden de tidlige teenageår, og veninden var et tydeligt bevis på at der nogle gange, faktisk temmelig tit, skete grimme ting for gode mennesker. Rikke var ikke helt sikker på hvad der var gået galt denne gang, men det måtte være slemt, for det var første gang i årevis at Izzy havde accepteret en indlæggelse på psykiatrisk afdeling.

Kunne Nicolai have forladt hende?

Rikke følte et strejf af håb og skændte på sig selv. Nicolai var et præmiesvin, men lige nu var det vigtigste at Izzy fik det bedre. Rikke hældte mere sukker i kaffen og rørte rundt mens hun holdt udkig efter Izzy. Det var vist fjerde eller femte gang nu at Izzy var indlagt, og hun insisterede altid på at de skulle mødes i cafeteriet.

DÆMONER

Kun én gang, ved Izzys første indlæggelse, havde Rikke været på den psykiatriske afdeling på den anden side af vejen, og dengang havde Izzy ikke været i en tilstand hvor hun kunne modsætte sig. Faktisk havde hun vist slet ikke været klar over at Rikke var hos hende.

Rikke skuttede sig ved mindet, selv om det lå et halvt liv tilbage i tiden. De havde været femten-seksten år da de for første og eneste gang havde røget hash, men for Izzy havde det været en gang for meget. Rikke huskede stadig hendes skrækslagne øjne og paniske skrig, og hvordan hun havde kæmpet så voldsomt mod alle omkring sig, at det havde krævet to fuldvoksne betjente og to ambulancefolk at få hende fikseret på en bære.

Izzys forældre havde været uden for rækkevidde på mere end én måde, så Rikke havde fået lov at køre med til psykiatrisk afdeling, hvor Izzy fik diagnosen 'stofpsykose'. Og som altid når livet gik galt for Izzy, gik det *virkelig* galt. Hun viste sig at tilhøre en lille gruppe af særligt udsatte, så psykosen blev kronisk og udviklede sig til skizofreni.

En kvinde på omkring de tredive trådte ud af karruseldøren og gik med hastige skridt mod cafeteriet. Både hendes frisure – langt, mellemblondt hår i en fransk fletning – og tøj signalerede, at her kom en ung kvinde med styr på tilværelsen, men den selvsikre facade kunne ikke skjule at hendes bevægelser var alt for hurtige og febrilske.

Rikke hældte hurtigt en pakke fløde i kaffekoppen over for sin egen. Så rakte hun en arm i vejret og vinkede til Izzy.

Isabella Tårnmark smuttede rundt om en rød betonpille og stillede sig med ryggen mod den, så hun ikke kunne ses fra indgangen. Hendes blå øjne flakkede i et forsøg på at overskue hele forhallen på én gang og samtidig finde Rikke blandt de spisende i cafeteriet. Heldigvis var veninden med sit flammerøde strithår, den lige så farverige påklædning og en arm der viftede vildt i luften ikke svær at få øje på, og Izzy følte lettelsen skylle gennem sig.

Hun var ikke alene mere.

„Hvordan har du det?“ spurgte Rikke, da de kort efter sad over for hinanden. Izzy med ryggen mod hjørnet, så hun kunne overskue både

DÆMONER

indgangspartiet, forhallen og de øvrige gæster i cafeteriaet. „Altså rigtigt. Går det bedre med dig?“

Hun lagde en buttet, varm hånd over Izzys kolde, og Izzy måtte bide sig i læben for ikke at bryde i gråd. Venindens omsorg var ægte, og den nåede dybere ind i Izzys sind, end psykologernes professionalisme nogensinde ville kunne.

„Det er ikke så godt,“ hviskede Izzy og så ned i den kop kaffe Rikke havde bestilt til hende. Synet af den beigefarvede væske bragte igen tårerne op i hendes øjne, og denne gang kunne hun ikke holde gråden tilbage. „Du har hældt fløde i den,“ halvt hulkede, halvt fnisede Izzy. „Er du virkelig så bekymret for mig?“

„Der er også sukker i,“ sagde Rikke og smilede gavtyveagtigt, men de grønne øjne forblev alvorlige. „Ja, selvfølgelig er jeg bekymret for dig. Det ene øjeblik er du mere lykkelig end jeg nogensinde har oplevet dig før, og det næste øjeblik ... For pokker, Izzy ... Hvad skete der?“

Izzy snøftede og rystede på hovedet. Hun havde ikke lyst til at krænge sit hjerte ud på et cafeteriaebord for øjnene af tilfældigt forbi-passerende, men hun havde endnu mindre lyst til at tage Rikke med tilbage til afdelingen, og hun turde ikke være andre steder.

„Barnet ...“ sagde hun stille og betragtede de strømhvirvler hendes teske frembragte i kaffen. „Det ...“

Det er fandeme ikke engang et rigtigt barn. Ikke engang det kan du finde ud af. Ved du hvad du er?

Izzy virrede med hovedet og loftede så blikket indtil hun havde øjenkontakt med Rikke.

„Jeg skal nok fortælle dig det hele, men ikke her. Ikke nu.“

Rikke nikkede.

„Hvad så nu? Hvad med Nicolai? Er I stadig ...“

Rikke skar en velkendt grimasse. Izzy havde været sammen med Nicolai i næsten seks år, men Rikke nægtede at tage ordet 'kæreste' i sin mund når hun omtalte ham. 'Fordi han ikke er din kæreste' havde hun engang svaret, da Izzy spurgte hende hvorfor. 'Kærester hverken slår eller truer'.

Izzy så igen ned i kaffen.

DÆMONER

Hvad mener du med at du ikke vil have en abort? Det bliver vi sgu to om at bestemme.

„Jeg ved det ikke,“ mumlede hun. „Det hele er noget lort. Det var jo ham der ...“ Hun tav brat, forskrækket over den anklage hun havde været ved at slynge ud. For egentlig var det jo ikke Nicolais skyld. Det var selvfølgelig ham der havde slået barnet ihjel, men han havde jo ret i at *hun* havde fået ham til det.

Ikke tænke på det nu. Det kan Rikke alligevel ikke gøre noget ved. Hold dig til de problemer der kan løses.

„Jeg vil ikke hjem til Nicolai igen, men ... jeg har ingen andre steder at tage hen. Jeg bliver udskrevet en af de nærmeste dage, og ...“

„Men, Izzy, er du klar til det?“ afbrød Rikke. „Ikke fordi jeg tror du er sindssyg, altså, men du ser ikke særlig klar ud, og du har ikke været indlagt i mere end et par uger. Burde du ikke ...“

„Jo!“ skreg Izzy og fór sammen ved lyden af sin egen stemmestyrke. Hun så sig hurtigt om, og de to ældre mænd ved nabobordet trak øjnene til sig. „Det er ikke min idé,“ fortsatte hun mere dæmpet, men stadig med en ukontrollabel hysterisk klang i stemmen. „Jeg ville hellere end gerne blive på afdelingen, men de kloge mener at jeg ikke bliver mere rask af at være indlagt. De siger at jeg har en depression forårsaget af traume, men at jeg vil have bedre af at vende tilbage til dagligdagen, tage min medicin og gå til samtaler hos en psykolog. Problemet er bare at jeg ikke *har* nogen dagligdag at vende tilbage til. Jeg har forsøgt at forklare dem det, men psykiatrien mangler sengepladser, ved du nok, så de henviser til krisecenteret. Og krisecenteret ...“

Rikke sukkede dybt, rejste sig og gik rundt om bordet hvor hun satte sig på stolen ved siden af Izzy og lagde armene om hende. Izzy havde allerede forsøgt at få hjælp via krisecenteret tre gange, og hver gang var hun endt tilbage hos Nicolai. Ikke fordi personalet på centeret ikke ville hjælpe hende, men fordi kommunen ikke ville betale for hendes ophold så længe hun delte adresse med Nicolai. Lejligheden stod i Izzys navn, så ifølge hendes sagsbehandler kunne hun jo bare smide Nicolai ud. Men sagsbehandleren havde aldrig mødt Nicolai. Og Izzy kunne heller ikke flytte selv, for så ville lejemelet automatisk blive opsagt, og Nicolai ville alligevel blive sat på gaden.

DÆMONER

„Har du meldt ham denne gang?“ spurgte Rikke tæt ved hendes øre.

Izzy rystede på hovedet. Hun havde overvejet det da de spurgte på skadestuen, men turde ikke. Nicolai ville aldrig tilgive hende hvis han fik politiet på nakken, og hvad ville hun få ud af det? Hvis hans kolleger fandt ud af det, ville han blive rasende, og hun var ikke så naiv at tro at han ville få en dom der gav ham tid til at glemme. Han ville højst få et par måneder.

„Men du er klar til at forlade ham denne gang?“ fortsatte Rikke. „Rigtigt, mener jeg?“

Izzy stivnede, men tvang sig selv til at slappe af igen. Selv om hun ikke brød sig om at tænke på det, havde hun haft chancen for at slippe væk før, men havde hver gang fortrudt i sidste øjeblik. For hun elskede jo Nicolai, han elskede hende, og uden ham var hun ingenting. Hun kunne ikke klare sig selv, kunne ikke være alene, kunne ikke ...

„Ja,“ sagde hun fast. „Denne gang er jeg helt sikker. Faktisk ville jeg spørge om jeg må bo hos dig et stykke tid? Bare til jeg finder noget andet, selvfølgelig.“

Izzy holdt vejret. Rikke havde ganske vist nævnt den mulighed et par gange, senest da hun et halvt år tidligere rykkede teltpælene op og flyttede over hundrede kilometer sydpå til en lille flække langt uden for lands lov og ret, men Izzy havde aldrig turdet risikere at bringe veninden i fare. Rikke var måske ikke bange for Nicolai, men Izzy kunne sagtens være det for dem begge.

„Selvfølgelig må du det,“ svarede Rikke, „men jeg tror faktisk, vi kan gøre det endnu bedre hvis du virkelig har lyst til at bo i Rudstrup.“

Izzy trak sig ud af Rikkens favntag og så på hende med hævede øjenbryn. Rikke smilede.

„En af de lokale ... menighedsrådsformanden, faktisk ... har haft sin mors gamle hus til salg i over to år, og så sent som i går snakkede hun om at hun ville leje det ud for næsten ingenting. Der er selvfølgelig risiko for at hun får det solgt og du så skal flytte igen, men ifølge lejeloven har du krav på et års opsigelse hvis det skulle ske.“

Izzy stirrede fortumlet på hende.

„Det ville være fantastisk,“ udbrød hun og følte hvordan et lillebitte håb tændtes et sted i hendes sind.

DÆMONER

Rudstrup var vidunderligt langt fra Hillerød, fra Nicolai og fra alt hvad der mindede hende om ... Hun kunne starte helt forfra, og for en gangs skyld fyldte tanken hende ikke med rædsel, for hun ville jo ikke være alene. Rikke ville være lige i nærheden hvis hun fik brug for hjælp.

„Der er bare en enkelt ting jeg bliver nødt til at fortælle dig,“ sagde Rikke. „Jeg regner med at du er ligeglad, men rygter siger at det spøger i huset.“

Izzy trak på skuldrene. Det var meget få der vidste det, men hun havde set spøgelser siden den famøse aften hvor hun havde forsøgt sig med hashrygning. Mens vennerne omkring hende blev enten sløve eller fjollede, befandt Izzy sig pludselig i et sært grænseland hvor skyggerne blev levende, og tågede skikkelser trængtes omkring hende.

Siden havde hun fået medicin mod skizofrenien og kunne derfor leve forholdsvis normalt, men spøgelserne havde aldrig forladt hende. Nogle gange kunne de være borte i månedsvi, men de vendte altid tilbage når hun følte sig presset eller ked af det. Lige nu stod der sådan en tågeskikkelse ved nabobordet: en kvinde, usynlig for de gamle mænd selv om hun vist hørte til den ene af dem. Hun blev i hvert fald ved med at prøve at røre ved ham, og hendes udstråling var mere længselsfuld end truende.

Izzy smilede til Rikke. Det ville være helt rart med nogle spøgelser som andre også kunne se.

DÆMONER

2

Da Izzy først havde taget beslutningen om at flytte, kastede Rikke sig ud i de praktiske opgaver. Erfaring havde lært hende at Izzys beslutsomhed krævede støtte for at trives, og at der ikke skulle mange forhindringer til at knække den og sende Izzy tilbage i den velkendte, onde gænge.

Rikke havde derfor helst sagt venindens lejlighed op med det samme og tilkaldt noget akut flyttehjælp fra sin ikke uanseelige bekendtskabskreds i Hillerød, men *så* beslutsom var Izzy ikke. Hun ville helst ikke sætte Nicolai på gaden hvis det kunne undgås, og desuden foretrak hun at han først fik mistanke om hendes flytning når hun *havde* forladt byen.

Rikke fandt det klogest ikke at presse på, opgav hasteløsningen og gav sig i stedet til at forberede en så gnidningsløs og tryk flytning som muligt. Allerede samme eftermiddag besøgte hun derfor formanden for Rudstrup menighedsråd, en kvinde ved navn Inga som hun kendte fra sit arbejde som kirkegårdsgraver. Her sikrede hun sig at huset stadig var til leje, og at Izzy kunne flytte ind så snart hun blev udskrevet.

Derfra gik turen til Gæstgivergården, Rudstrups bedste og eneste bud på et værtshus, hvor hun lånte barens computer og fik undersøgt reglerne omkring folkeregisteradresser, mens hun ventede på at Dennis og Tommy kom forbi til fyraften. Tommy var selvstændig tømrer og havde derfor en ladvogn som Rikke pludselig kunne se en nytteværdi i, og selv om hun ikke forventede problemer med Nicolai, kunne det vel aldrig skade at have to muskuløse gutter med sig.

DÆMONER

To dage senere vendte Rikke tilbage til Hillerød sammen med Dennis og Tommy. Hun havde talt med Izzy aftenen før, og selv om veninden var nervøs, havde hun endnu ikke ændret mening. Efter samtalen havde Rikke slukket sin mobil, og den havde ikke været tændt siden.

Hun følte sig lidt tarvelig, men hvis Izzy fortrød, ville hun nok være nemmere at få overtalt hvis hendes ting allerede var hentet, end hvis Rikke kun havde hende i telefonen. Og denne gang *måtte* Izzy ikke fortryde.

Tommy parkerede sin gamle Transit på brandvejen foran den opgang som Rikke udpegede. Et øjeblik efter var han ude af bilen og strakte sig overdrevent. Rikke selv kunne ellers godt have ønsket at der var længere til Hillerød.

Bilen havde intet bagsæde, så hun og Dennis sad mast sammen på passagersædet. En smule tættere end nødvendigt, fordi Dennis påstod at Tommy tog ham på låret når han skiftede gear, og Rikke syntes at døren var frygteligt kold at sidde opad. Det kunne godt være at Tommy både så godt ud og var den fødte alfahan, men Dennis havde humor og glimt i øjet, og det satte Rikke nu engang højere end en veltrænet krop og et stort ego.

Men Dennis løber ingen steder.

Hun smilede og hoppede ud af bilen med Dennis i hælene. Det føltes mærkelig bittersødt at vise de to mænd op ad trapperne til den lejlighed som havde været Izzys hjem i mere end et årti, og Rikke var pludselig glad for at veninden ikke var med. Den følelse af triumf som Rikke havde haft siden besøget på sygehuset, syntes at falme her hvor de låste sig ind i en tom lejlighed, og sejren fik en grim bismag af flugt.

„Hold kæft, her er stil over det,“ udbrød Tommy, standsede midt i stuen og rodede op i sine mørke krøller. „Hvor meget af det skal med?“

Rikkens blik gled over designerlamperne, sofaarrangementet, hjemmebiografen og den store vinreol der fyldte hele den ene væg. Flaskerne var som det eneste i stuen dækket af støv, og som så mange gange før måtte hun beherske sig for ikke at tegne i det.

„Ikke noget herinde,“ sagde hun og fortsatte ud i køkkenet.

Derude havde Nicolai udskiftet alle de mørklaminerede skabslåger med glaslåger og lagt en stålplade over køkkenbordet. Begge dele skin-

DÆMONER

nede uden den mindste stribe, og bordpladen var blottet for alle de sære småting der, efter Rikkens mening og erfaring, voksede spontant frem. Eneste genstand på køkkenbordet var en gammeldags brødskeer der blev brugt som hylde til dyrt udseende kagebøger.

Tommy åbnede køleskabet der viste sig at være lige så rent og organiseret som resten af køkkenet.

„Ingen øl?“ udbød han og udvekslede et hurtigt blik med Dennis, der trak på skuldrene.

„Ikke så underligt at damen flytter.“

Rikke sendte ham et smil. Hun havde ikke villet fortælle alt for meget om Izzys situation, men havde dog følt sig tvunget til at fortælle en smule. Det var formodentlig ikke hver dag at de to mænd blev bedt om at flytte en kvinde ud i al hemmelighed, så de fortjente trods alt at vide at de gjorde en god gerning.

„Heller ikke noget her,“ sagde Rikke, gik tilbage til entréen og tøvede foran døren til soveværelset.

Izzy havde til at begynde med sagt at Rikke slet ikke behøvede at gå ind i soveværelset, for der havde hun kun sit tøj, og det kunne hun altid købe nyt af. Det havde krævet alle Rikkens overtalelsesevner at overbevise hende om at det ville være dumt at kassere en hel garderobe, og Rikke havde måttet love kun at åbne det skab der indeholdt Izzys tøj. Skabet til højre for sengen.

Med så specifikke instrukser var det nok bedst at udelade soveværelset fra den offentlige tour, så Rikke gik ud på badeværelset for at finde noget at beskæftige mændene med imens. Også her var der klinisk rent, og bortset fra en fin flaske håndsæbe på vasken, var alt gemt væk i skabe. Rikke åbnede det ene, men det indeholdt kun Nicolais ting, så hun lukkede det igen og åbnede det andet.

„Endelig,“ udbød hun. „Alt i skabet skal med.“

„Fino,“ svarede Tommy. „Og hvad med soveværelset?“

„Bare tøj,“ svarede Rikke hurtigt. „Det klarer jeg selv.“

Tommy så ud til at ville protestere, men Dennis skar ham af.

„Hvis du vil se damens undertøj, kommer du åbenbart til at gå den besværlige vej,“ lo han og rakte Tommy en affaldssæk der virkede latterligt stor til formålet. „Men du kan få lov at snuse til hendes parfumer.“

DÆMONER

Tommy rullede med øjnene, men gav sig til at lægge Izzys toilet-sager i sækken. Dennis gav Rikke rullen med sække og stillede sig i døråbningen med ryggen til soveværelset. Rikke smilede til hans nakke. Hans forståelse overraskede hende igen og igen, men den gjorde ham bestemt ikke mindre tiltrækkende.

Hun gik ind i soveværelset og direkte hen til skabet til højre for sengen, uden at se til siderne. Sengen var redt og dækket med et tykt tæppe. Rikke åbnede Izzys skab, og for første gang siden hun trådte ind i lejligheden, fandt hun ikke alt i perfekt orden. Det var tydeligt at Izzy prøvede, men veninden *var* nu engang mere menneskelig end perfektionistisk, og selv om tøjet lå i pæne bunker, stak der hist og pist et stykke stof ud.

Rikke smilede og gav sig til at pakke tøjet i sække. Tre styk blev det til og en halv sækfuld sko, og da først tøjet var ude, fik hun øje på en gammel guitar der stod helt inde bagerst i bøjleskabet. Rikke tog den forsigtigt ud og tegnede en smiley i støvet, inden hun bar både den og sækkene ud i entréen hvor Dennis og Tommy ventede.

„Vil du også selv bære tøjet ned?“ spurgte Tommy, men afventede ikke Rikkens svar før han tog to af sækkene og gik ned til bilen.

„Så mangler vi bare kælderrummet,“ sagde Rikke. „Izzy mente at hun måske havde nogle ting dernede, og *jeg* er nioghalvfems procent sikker på at hun har ret.“

Til Rikkens lettelse stod Izzy allerede på parkeringspladsen da de ankom til sygehuset. Hendes hår og tøj sad som altid perfekt, så hvis man så bort fra det blege ansigt og de mørke rande under øjnene, lignede hun en hvilken som helst anden kontorassistent på vej hjem fra arbejde.

„Hun er sgu da lækker,“ udbrød Tommy, trak håndbremsen og kørte hurtigt sine hænder gennem krøllerne.

Rikke rullede med øjnene.

„Styr dig, Casanova!“ lo hun. „Izzy er min veninde, ikke din frokost.“

„Så skulle du nok have ladet ham få noget at spise på vejen,“ indskød Dennis, halvt opgivende, halvt beundrende.

Rikke gav Dennis' ben et klap og Tommy en løftet pegefinger, inden hun forlod bilen og kaldte på Izzy.

DÆMONER

„Hej, min blomst,“ sagde hun let og gav Izzy et kram, inden hun vendte sig mod Dennis og Tommy der også var kommet ud af bilen. „Dennis og Tommy,“ sagde hun med en håndbevægelse mod dem enkeltvis, inden hun lavede samme bevægelse mod Izzy og præsenterede hende.

„Til tjeneste, frøken,“ sagde Tommy, trådte et par skridt frem og rakte Izzy hånden.

Izzys blik flakkede fra ham til Rikke og tilbage igen, inden hun tøvede trykkede hans hånd.

„Tak,“ sagde hun og tog hånden til sig med et usikkert smil. „Rart at vide.“

„Fint, Tommy, meget fint,“ sagde Rikke, „og nu må du så godt sætte dig ind i bilen igen. Izzy og jeg skal lige tale voksensnak et øjeblik.“

Izzy fnisede nervøst, men lo så næsten naturligt da Tommy skød underlæben frem og foldede armene over brystet, inden både han og Dennis trak sig tilbage til bilen.

„Er han ikke sød?“ hviskede Rikke, og da hun bemærkede at Izzys blik fulgte Tommy, tilføjede hun: „Altså Dennis.“

Izzy så forvirret på hende et øjeblik, men syntes så at vågne.

„Jo, sikkert. Undskyld, jeg er bare ...“

Rikke nikkede.

„Det er klart. Nu skal du se!“ Hun trak et sammenrullet stykke papir op af jakkens inderlomme. Det var blevet trykket lidt fladt, men det gik nok. Hun rullede det ud og rakte Izzy det. „Din opsigelse. Du skal bare skrive den under, så skal jeg nok sende den.“

„Ja, det ...“ mumlede Izzy og igen flakkede hendes blik. Denne gang fra papiret i Rikkens hånd og rundt på det meste af parkeringspladsen. Det standsede på en elboks, og hun satte kurs mod den med Rikke i hælene. Da de nåede boksen, slog Izzy ud med hænderne. „Jeg har ikke noget at skrive med.“

Rikke trak en kuglepen op af lommen, og efter endnu et øjebliks tøven tog Izzy imod både kuglepennen og opsigelsen, som hun hurtigt underskrev og leverede tilbage. Rikke skyndte sig at lægge den tilbage i lommen, men lod Izzy beholde kuglepennen at gnave på.

„Er du klar?“ spurgte Rikke, da veninden ikke gjorde ansats til at bevæge sig.

DÆMONER

Det gav et sæt i Izzy.

„Det tror jeg, men ...“ Hendes blik gled over presenningen der dækkede flyttelæset. Det fyldte cirka halvdelen af ladet. „Ikke for at være besværlig eller trække tiden ud eller noget,“ hun så hurtigt på Rikke som om hun var forberedt på at blive modsagt, „men huskede I at tjekke kælderrummet?“

Rikke nikkede og tog Izzy med hen til bilen hvor hun frigjorde et hjørne af presenningen og løftede den. Ikke at der var så meget at se, for tingene fra kælderen var pakket i kasser, men disse havde vejledende etiketter skrevet med Nicolais pertentlige håndskrift, og det var højst usandsynligt at han havde ompakket kasserne og glemt at ændre etiketterne. Rikke gennemgik hurtigt hvad de havde taget hvor, men hun var ikke sikker på at Izzy hørte efter.

Der var et fjernt blik i venindens øjne, og da Rikke dækkede kasserne igen, vendte hun ryggen til og gik med sænket hoved tilbage mod elboksen.

For fanden, Izzy! Kom nu! Du må ikke give op nu.

Rikke indhentede hende, lagde armen om hende og havde allerede de første opmuntrende ord på tungen da Izzy omsider syntes at vågne og tog kuglepennen ud af munden.

„Jeg er klar.“

Rikke udstødte et lettet suk.

„Gudskelov. Så lad os komme af sted.“

Izzy smilede.

„Kører du med mig eller ...?“ Hun nikkede mod Transitten. Rikke drejede hovedet mod den og smilede også, da Dennis i det samme rullede vinduet ned og strakte sig ud for at justere sidespejlet. Da hun atter vendte sig mod Izzy, var der et sjældent glimt i venindens øjne. „Du må altså gerne køre med dem,“ sagde Izzy. „Jeg tror egentlig gerne jeg vil køre alene. Så får jeg ligesom ro til at vænne mig til tanken om forandring. Det er meget vigtigt, siger min psykolog. Altså, hvis du ikke har noget imod det, selvfølgelig.“

Rikke hævede brynene. Der var noget i Izzys tone der var lige så velkendt og elsket som smagen af sort kaffe, men samtidig næsten glemt.

Det er den gamle Izzy.

DÆMONER

Izzy brast i en sprudlende latter der varmede Rikke mere end selv tanken om Dennis kunne gøre, og som fik hende til at le med. Det føltes fantastisk og fremkaldte minder om gamle dages sammensvorne fniseanfald over drenge, fyre og mænd der levede i lykkelig uvidenhed om at de netop var blevet udvalgt til kommende kæreste.

„Jeg tror godt jeg kan køre med Tommy og Dennis,“ fnisede Rikke til sidst. „Altså, hvis din psykolog mener at det er det bedste?“

Izzy nikkede overbevisende.

„Det mener han, så ... Vi ses dernede, ikke?“

Izzy ventede indtil ladvognen havde forladt parkeringspladsen, før hun satte sig ind i sin bil og kørte mod sit nye hjem. Måske mod et helt nyt liv?

Tanken føltes sær og uvirkelig da hun lagde Hillerød bag sig. Hendes liv havde ikke handlet om andet end Nicolai i årevis, og før ham ... før ham var der en anden Nicolai bare med et andet navn, og før ham endnu en, og sådan fortsatte rækken helt tilbage til hendes far.

„Men nu skal det være slut.“

Izzy fór sammen ved lyden af sin stemme, men så smilede hun, tændte for radioen og betragtede de skiftende landskaber hun kørte igennem. Det var blevet forår, opdagede hun. Træerne stod stadig nøgne, og hist og her lå der bunker af beskidt sne på nordvendte volde, men i småbyernes haver så hun glimt af vintergækker og erantis, og markerne havde fået et grønligt skær.

En ny begyndelse.

Izzy smilede igen, men denne gang føltes det lidt anstrengt. Hvad mon Nicolai ville sige når han opdagede at hun ikke længere var på afdelingen, men havde forladt ham uden så meget som et ord til farvel? Hun skævede til mobiltelefonen der sad i sin holder ved instrumentbrættet. Hun havde været lige ved at fortælle ham det aftenen før. Han havde været så sød og forstående, og havde talt om hvor meget han glædede sig til at hun kom hjem. At lejligheden var så tom uden hende.

Når han kom hjem fra arbejde, ville han finde lejligheden en smule mere tom. Det havde overrasket Izzy at alle hendes ejendele kunne

DÆMONER

være på en ladvogn, men nu brugte hun tanken som forsvar mod den dårlige samvittighed.

Rikke havde ikke fjernet andet fra lejligheden end Izzys tøj og den gamle guitar der havde stået gemt og glemt i hendes skab. Resten af Izzys ting, hovedsageligt værktøj til fremstilling af lertøj, havde stået i kælderrummet. Hun kunne ikke huske præcis hvordan og hvornår det var endt dernede, faktisk havde hun næsten glemt at hun ejede det, men nu hvor det kom frem i lyset igen, følte det som at få en stump af sin identitet tilbage. Før Nicolai havde hun arbejdet som blomsterbinder og havde forsøgt sig med brugskunst i fritiden, men Nicolai havde overtalt hende til at blive ufaglært kontorassistent i hans firma.

‘Så behøver jeg aldrig undvære dig’, havde han sagt og hjulpet hende med at købe tøj der passede til hendes nye stilling. Pænt tøj i diskrete farver der fik hende til at se mere respektabel ud, end ‘de skøre klude’ hun hidtil havde gået i.

Izzy blev flået ud af sine tanker da hun kom rundt i et sving og to mørke skikkelser, en mand klædt helt i sort og en stor rottweiler, pludselig befandt sig på vejen lige foran hende. Hun bremsede alt for hårdt og rev samtidig i rattet, så bilen kom faretruende tæt på den modsatte grøft, inden hun atter fik kontrol over den. Manden standsede ikke for at se om hun fik brug for hjælp, men satte i løb og forsvandt sammen med hunden bag svinget.

Izzy så efter ham i bakspejlet, nervøs for om han ville vende tilbage for at skælde ud, men vejen forblev tom. Hun blev siddende og ventede på at panikkens kulde skulle forlade hende. Så satte hun atter bilen i gear og kørte den sidste kilometer til Rudstrup.